

8. Al optulea motiv întemeiat pe încălcarea drepturilor dobândite.

(¹) Directiva Consiliului privind obligația angajatorului de a informa lucrătorii asupra condițiilor aplicabile contractului sau raportului de muncă (JO L 288, p. 32, Ediție specială, 05/vol. 2, p. 174).

Recurs introdus la 21 februarie 2014 de Catherine Teughels împotriva Hotărârii din 11 decembrie 2013 a Tribunalului Funcției Publice în cauza F-117/11, Teughels/Comisia

(Cauza T-131/14 P)

(2014/C 159/39)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Catherine Teughels (Epepegem, Belgia) (reprezentant: L. Vogel, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile

Recurenta solicită Tribunalului:

- anularea hotărârii atacate, date la 11 decembrie 2013 de Tribunalul Funcției Publice a Uniunii Europene în ședință plenară, notificată prin fax la 11 decembrie 2013, prin care s-a respins acțiunea introdusă de recurentă la 8 noiembrie 2011;
- evocând fondul acțiunii formulate de recurentă în fața Tribunalului Funcției Publice, constatarea temeiniciei acesteia și, în consecință, anularea deciziilor care fac obiectul său;
- obligarea părâtei la plata cheltuielilor de judecată, în temeiul articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, respectiv a cheltuielilor indispensabile efectuate în legătură cu procedura, în special a cheltuielilor de domiciliere, de deplasare și de ședere, precum și a onorariilor avocaților, în temeiul articolului 91 litera (b) din Regulamentul de procedură.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă două motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 11 alineatul (2) din anexa VIII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene și a articolului 26 alineatele (1) și (4) din anexa XIII la statutul menționat, pe neluarea în considerare a drepturilor câștigate și pe încălcarea principiilor securității juridice și neretroactivității, precum și pe nemotivare. Recurenta susține că:
 - Tribunalul Funcției Publice (denumit în continuare „TFP”) a acordat efect retroactiv dispozițiilor generale de punere în aplicare referitoare la articolele 11 și 12 din anexa VIII la Statut privind transferul drepturilor de pensie, adoptate în 2011, decizând că, pentru stabilirea numărului de ani de plată care corespund, potrivit regimului comunitar de pensii, echivalentului actuarial al drepturilor de pensie ale recurentei în regimul belgian de pensii, AIPN putea să aplice în mod valabil dispozițiile generale de punere în aplicare din 2011 întrucât, la momentul intrării în vigoare a acestor dispoziții, recurenta nu s-ar fi aflat într-o situație „pe deplin constituită” sub imperiul dispozițiilor generale de punere în aplicare din 2004, deoarece nu acceptase propunerea care i se făcuse anterior, iar aceasta chiar în condițiile în care cererea de transfer al drepturilor de pensie fusese introdusă în noiembrie 2009, astfel încât drepturile recurentei s-ar fi cristalizat în mod definitiv la această dată și trebuiau, prin urmare, să fie definite în temeiul dispozițiilor generale de punere în aplicare din 2004;
 - TFP nu și-a motivat din punct de vedere juridic analiza și nu a explicat pentru ce motiv dispozițiile statutare invocate de recurentă în cererea introductivă din primă instanță și principiile pe care aceste dispoziții le consacără nu trebuiau aplicate în speță.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și „*patere legem quam ipse fecisti*”, pe neluarea în considerare a drepturilor câștigate, pe nemotivare, precum și pe încălcarea autorității și a forței obligatorii decurgând din orice act administrativ individual, mai precis, din decizia luată în privința recureței la 29 iunie 2010. Recurenta susține că:
- TFP a considerat în mod eronat că situația recureței nu era pe deplin constituită sub imperiul dispozițiilor generale de punere în aplicare din 2004 la momentul intrării în vigoare a dispozițiilor generale de punere în aplicare din 2011, întrucât recurenta „nici nu acceptase, nici nu refuzase în mod oficial” propunerea de calcul care îi fusese prezentată la 29 iunie 2010, deși această propunere de calcul constituia o veritabilă decizie administrativă, care afectează în mod definitiv drepturile recureței;
 - administrația nu mai putea restrânge în mod unilateral drepturile care rezultau din propunerea de calcul, care era obligatorie din punct de vedere juridic pentru ea;
 - TFP a încălcat principiul potrivit căruia caracterul definitiv și obligatoriu al unei decizii unilaterale a Comisiei nu depinde de acordul destinatarului acesteia.

Acțiune introdusă la 27 februarie 2014 – Chart/SEAE

(Cauza T-138/14)

(2014/C 159/40)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Randa Chart (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) (reprezențanți: T. Bontinck și A. Guillerme, avocați)

Pârât: Serviciul European de Acțiune Externă (SEAE)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- recunoașterea răspunderii SEAE pentru prejudiciul suferit de reclamantă din octombrie 2001 până în prezent ca urmare a comportamentului nelegal al Delegației Uniunii la Cairo și al SEAE;
- pe cale de consecință:
 - cu titlu principal, plata către doamna Chart a sumei de 509 283,88 euro (cinci sute nouă mii două sute optzeci și trei de euro și 88 de cenți) cu titlu de daune-interese pentru prejudiciile suferite, sub rezerva majorării în cursul procedurii;
 - cu titlu subsidiar, plata către Doamna Chart a sumei de 380 063,81 euro (trei sute optzeci de mii șazeci și trei de euro și optzeci și unu de cenți) cu titlu de daune-interese pentru prejudiciile suferite începând de la 30 octombrie 2008, sub rezerva majorării în cursul procedurii.
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta, fost agent local pe lângă Delegația Uniunii Europene în Egipt, solicită repararea unui prejudiciu pe care l-ar fi suferit în urma comportamentului nelegal al administrației europene constând în faptul că aceasta nu ar fi remis serviciilor de securitate socială egiptene un certificat de terminare a serviciului referitor la reclamantă după demisia acesteia. Acest fapt ar împiedica-o pe reclamantă să se întoarcă să lucreze în Egipt.

În privința comportamentului nelegal reproșat pârâtei, reclamanta invocă patru motive, întemeiate pe încălcarea principiului bunei administrări, pe încălcarea principiului termenului rezonabil, pe încălcarea legislației egiptene aplicabile și pe încălcarea dreptului la viață privată.

Reclamanta invocă faptul că inacțiunea pârâtei îi cauzează un prejudiciu important și solicită repararea atât a prejudiciului material, cât și a prejudiciului moral.
